

„Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu”

Elders D. Tods Kristofersons

no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Mūsu Debesu Tēvs ir augstu cerību Dievs. Viņa cerības attiecībā uz mums ir izteicis Viņa Dēls Jēzus Kristus šādos vārdos: „Es gribu, lai jūs būtu pilnīgi, tāpat kā Es vai arī jūsu Tēvs, kas ir debesīs, ir pilnīgs” (3. Nefijs 12:48). Debesu Tēvs ierosina padarīt mūs svētus, lai mēs varētu „izturēt celestiālo godību” (M&D 88:22) un dzīvot Viņa klātbūtnē. (Skat. Mozus gr. 6:57). Viņš zina, kādi tam ir priekšnoteikumi un, lai padarītu iespējamu mūsu pārveidošanu, Viņš dod Savus baušļus un derības, Svētā Gara dāvanu un, vissvarīgākais — Sava Mīļotā Dēla Izpirkšanu un Augšāmcelšanos.

Dieva mērķis ir, lai mēs, Viņa bērni, varētu sajust vislielāko prieku, būtu ar Debesu Tēvu mūžīgi un pat kļūtu tādi kā Viņš. Pirms vairākiem gadiem elders Dalins H. Ouks paskaidroja: „Pēdējā tiesa nav tikai labo un ļauno darbu kopsummas novērtējums jeb mūsu *izdarītā* novērtējums. Tā ir mūsu darbu un domu galīgā iespaids atzīšana jeb tā atzīšana, par ko mēs būsim *kļuvuši*. Nevienam nav pietiekami tikai izlikties kaut ko darām. Evaņģēlija baušļi, priekšraksti un derības nav noguldījumu saraksts, kas jāveic kādā debesu kontā. Jēzus Kristus evaņģēlijs ir plāns, kas rāda mums, kā kļūt tādiem, par kādiem mūs vēlas redzēt Debesu Tēvs.”¹

Par nožēlu, lielākā daļa kristietības mūsdienās neatzīst, ka Dievs izvērta jebkādas īstas prasības tiem, kuri tic Viņam, un uzskata Viņu drīzāk par sulaini, „kurš apmierina viņu prasības, kad viņi to prasa,” vai par terapeitu, kura loma ir palīdzēt cilvēkiem „būt apmierinātiem pašiem ar sevi”.² Tā ir reliģiska filozofija, kas „nepretendē uz cilvēka dzīvi”.³ „Gluži otrādi,” kāds autors raksta, „gan ebreju, gan kristiešu Svētajos Rakstos attēlotais Dievs prasa ne tikai būt uzticīgiem, bet arī veltīt Viņam visu dzīvi. Bībelē minētais Dievs darbojas ar dzīvības un nāves jautājumiem, nevis smalkumiem un pieprasa uzpurējošo mīlestību, nevis neitrālu „man vienalga” attieksmi.”⁴

Es vēlētos runāt par kādu noteiktu attieksmi un rīcību, kas mums ir jāpieņem, lai mēs varētu attaisnot mūsu Debesu Tēva augstās cerības. Tā ir šāda — labprātīgi pieņemt un pat tiekties pēc labošanās. Labošanās ir ļoti svarīga, lai mēs spētu sasniegt savā dzīvē „īsto vīra briedumu, [tas ir], Kristus diženuma pilnības mēru” (Efeziešiem 4:13). Pāvils šādi runāja par dievišķu labošanu vai pārmācīšanu: „Jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca” (Ebrejiem 12:6). Kaut arī to bieži vien ir grūti panest, mums patiesi jāpriecājas, ka Dievs uzskata par laika un pūļu vērtu mūs pārmācīt.

Dievišķai pārmācībai ir vismaz trīs mērķi: 1) pārliecināt mūs nožēlot grēkus, 2) attīrīt un iesvētīt mūs, un 3) dažreiz vadīt mūsu dzīves kursu uz to, kas pēc Dieva zināšanām ir labāks.

Pirmkārt, padomājiet par grēku nožēlošanu, kas ir obligāts priekšnoteikums mūsu piedošanai un attīrīšanai. Tas Kungs paziņoja: „Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!” (Jāņa atkl. 3:19). Un atkal Viņš teica: „Un Maniem ļaudīm ir jātiec pārmācītiem, līdz viņi iemācīsies paklausību, ja tas ir vajadzīgs, ar to, ko viņi izcieš” (M&D 105:6; skat. arī M&D 1:27). Pēdējo dienu atklāsmē Tas Kungs pavēlēja četriem Baznīcas vadītājiem nožēlot grēkus (kā Viņš to varētu pavēlēt daudziem no mums) par to, ka viņi pienācīgi, „saskaņā ar pavēlēm,”

nemācīja savus bērņus un par to, ka viņi nebija pietiekami uzcītīgi un pietiekami nerūpējās par mājām (skat. M&D 93:41–50). Jareda brālis Mormona Grāmatā nožēloja grēkus, kad Tas Kungs stāvēja mākonī un runāja ar viņu „trīs stundu garumā ... un pārmācīja viņu, tāpēc ka viņš neatcerējās piesaukt Tā Kunga Vārdu” (Etera 2:14). Tādēļ ka Jareda brālis tik labprātīgi atsaucās uz šo bargo rājienu, viņam vēlāk tika dota privilēģija redzēt un saņemt pamācības no pirmsmirstīgā Pestītāja (skat. Etera 3:6–20). Dieva dotas pārmācības augļi ir grēku nožēlošana, kas ved uz taisnīgumu (skat. Ebrejiem 12:11).

Papildus tam, ka tā veicina mūsu grēku nožēlošanu, pārmācības panešana var mūs attīrīt un sagatavot lielākām garīgām privilēģijām. Tas Kungs teica: „Maniem ļaudīm ir jātiek pārbaudītiem visās lietās, lai viņi varētu būt sagatavoti saņemt to godību, kas Man ir priekš tiem, patiesi Ciānas godību; un tas, kas nepanesīs pārmācīšanu, nav Manas valstības cienīgs” (M&D 136:31). Citā vietā Viņš teica: „Jo visi tie, kas neizturēs pārmācību, bet noliegs Mani, nevar tikt iesvētīti” (M&D 101:5; skat. arī Ebrejiem 12:10). Kā šorīt teica elders Pauls V. Džonsons, mums jāuzmanās, lai neņemtu ļaunā to, kas mums palīdz iegūt dievišķo dabu.

Almas sekotāji Helamā nodibināja Ciānas kopienu, bet pēc tam nonāca gūstā. Viņi nebija pelnījuši ciešanas, bet gan svētības, taču pierakstā minēts:

„Tomēr Tas Kungs uzskatīja par vajadzīgu pārmācīt Savu tautu; jā, Viņš pārbaudīja viņu pacietību un viņu ticību.

Tomēr — tas, kas paļaujas uz Viņu, tas tiks paaugstināts pēdējā dienā. Jā, un tā tas bija ar šo tautu” (Mosijas 23:21–22).

Tas Kungs stiprināja viņus un atviegloja viņu nastas tik daudz, ka viņi gandrīz tās nejuta uz savām mugurām un noteiktā laikā atbrīvoja viņus (skat. Mosijas 24:8–22). Viņu ticība tika neizmērojami stiprināta un kopš tā laika viņiem bija īpaša saikne ar To Kungu.

Dievs izmanto vēl vienu pārmācīšanas vai labošanas veidu, lai vadītu mūs uz nākotni, kuru mēs pašreiz nespējam iedomāties, taču Viņš zina, ka tas ir labākais mums. Prezidents Hags B. Brauns, bijušais Divpadsmito padomes loceklis un padomnieks Augstākajā Prezidijā, dalījās personīgā pieredzē. Viņš teica, ka pirms daudziem gadiem Kanādā iegādājās vecu lauku māju. Kopjot un uzlabojot savu īpašumu, viņš ieraudzīja jāņogu krūmu, kas bija izaudzis augstāks par sešām pēdām (1,8 m) un pavisam nenesa ražu, tādēļ viņš to stipri apcirpa, atstājot tikai īsus stublājus. Tad viņš katra šī stublāja galā ieraudzīja lāsi, kas līdzinājās asarai, it kā jāņogu krūms raudātu, un iztēlojās to sakām:

„Kā tu varēji man to nodarīt? Es tik brīnišķīgi augu ... un tagad tu esi mani pilnīgi apgriezis. Katrs dārza augs skatīsies uz mani no augšas. ... Kā tu varēji man to nodarīt? Es domāju, ka tu esi dārznieks.”

Prezidents Brauns atbildēja: „Klausies, mazais jāņogu krūms, es esmu šī dārza dārznieks, un es zinu, kādu es vēlos tevi redzēt. Es negribu, lai tu būtu augļu koks vai koks, kas tikai dod ēnu. Es gribu, lai tu būtu jāņogu krūms, un kādu dienu, mazais jāņogu krūms, kad tavi zari būs pilni ogu, tu teiksi: „Paldies, Dārznieka kungs, ka mīlēji mani pietiekami stipri, lai apcirptu. ...”

Pēc vairākiem gadiem prezidents Brauns dienēja Anglijā kā Kanādas karaspēka štāba virsnieks. Kad kāds augstākstāvošs virsnieks tika nogalināts kaujā, prezidents Brauns bija nākamais ģenerāļa pakāpes saņemšanai, un viņu izsauca uz Londonu. Taču, kaut arī viņš pilnībā atbilda paaugstinājuma saņemšanai, viņam tas tika atteikts tādēļ, ka viņš bija mormonis. Komandējošais

ģenerālis būtībā teica: „Tu esi pelnījis šo amatu, taču es nevaru tev to piešķirt.” Tas, uz ko prezidents Brauns bija cerējis, lūdzis un gatavojies 10 gadus, izslīdēja no viņa rokām tajā brīdī klajas diskriminācijas dēļ. Turpinot savu stāstu, prezidents Brauns atcerējās:

„Es iekāpu vilcienā, lai dotos atpakaļ ... ar salauztu sirdi, ar rūgtumu sirdī. ... Kad es nonācu savā teltī ... es nometu savu cepuri uz gultas. Es saņņaudzu dūres un pakratīju tās pret debesīm. Es teicu: „Kā tu varēji man to nodarīt, Dievs? Es esmu izdarījis visu, ko varēju, lai atbilstu prasībām. Nav nekā, ko es būtu varējis izdarīt — ko man vajadzēja izdarīt — ko es neesmu izdarījis. Kā tu varēji man to nodarīt?” Es biju rūgtas žults pilns.

Tad es izdzirdu balsi, un es atpazinu tās balss intonāciju. Tā bija manis paša balss, kas teica: „Es esmu šī dārza dārznieks. Es zinu, kādu es vēlos tevi redzēt.” Rūgtums pazuda no manas dvēseles, un es nokritu uz ceļiem pie savas gultas, lai lūgtu piedošanu par savu nepateicību.

... Un tagad, gandrīz 50 gadu vēlāk, es uzlūkoju [Dievu] un saku: „Paldies, Dārznieka kungs, ka mani apcirpi, ka mīlēji mani pietiekami stipri, lai sāpinātu.”⁵

Dievs zināja, par ko Hagam B. Braunam bija jāklūst, un kas tam bija nepieciešams, un Viņš mainīja viņa kursu, lai sagatavotu viņu svētajam apustuļa aicinājumam.

Ja mēs sirsnīgi vēlamies un cenšamies atbilst mūsu Debesu Tēva augstajām cerībām, Viņš nodrošinās, ka mēs saņņemsim visu nepieciešamo palīdzību vai nu mierinājuma, vai stiprinājuma, vai pārmācības veidā. Ja mēs būsim tai atvērti, nepieciešamā labošana nāks daudzos veidos un no daudziem avotiem. Tā var nākt mūsu lūgšanu laikā, Dievam runājot uz mūsu prātu un sirdi caur Svēto Garu (skat. M&D 8:2). Tā var nākt „Nē!” atbildes veidā uz mūsu lūgšanām vai citādas atbildes veidā, nekā mēs bijām gaidījuši. Pārmācība var nākt, kad mēs studējam Svētos Rakstus, kad mēs saņņemam atgādinājumu par saviem trūkumiem, nepaklausību vai vienkārši novārtā pamestām lietām.

Labošana var nākt no citiem, it īpaši no tiem, kuri ir Dieva iedvesmoti veicināt mūsu laimi. Apustuļi, pravieši, patriarhi, bīskapi un citi ir Baznīcā šodien, tāpat kā senatnē, „lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu” (Efeziešiem 4:12). Iespējams, dažas no šajā konferencē minētajām lietām ir nākušas pie jums kā aicinājums nožēlot grēkus vai mainīties, un, ja jūs ņemsit vērā šo aicinājumu, tas pacels jūs augstākā pozīcijā. Būdami vienas Baznīcas locekļi, mēs varam palīdzēt cits citam; tas ir viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ Glābējs noorganizēja Baznīcu. Pat ja mēs saņņemam zemisku kritiku no cilvēkiem, kuri mūs noniecina vai mūs nemīl, var būt noderīgi, lai mēs kļūtu pietiekami lēnprātīgi, lai to apdomātu un atsijātu kaut ko mums noderīgu.

Labošana, cerams, maigā veidā, var nākt no dzīvesbiedra. Elders Ričards G. Skots, kurš tikko kā mūs uzrunāja, atceras laiku savas laulības sākumā, kad viņa sieva Dženīna ieteica viņam skatīties tieši uz cilvēku, ar kuru viņš sarunājās. „Tu skaties uz grīdu, griestiem, logu un visur citur, tikai ne viņu acīs,” viņa teica. Viņš ņēma vērā šo maigo pārmetumu, un tas ļāva uzlabot saskarsmi darbā ar cilvēkiem. Līdzīgi kā kāds pilnlaika misionārs toreiz prezidenta Skota vadībā, es varu apliecināt, ka viņš tiešām sarunas laikā skatās cilvēkam tieši acīs. Es varu arī piebilst — kad ir vajadzīga labošana, tas skatiens var būt ļoti caururbjošs.

Vecāki var norāt un pārmācīt savus bērnus, un viņiem tas ir noteikti jādara, lai viņu bērni nenonāktu pretinieka un viņa atbalstītāju nežēlīgajā varā. Prezidents Boids K. Pekers ir novērojis, ja cilvēks, atrodoties pozīcijā, lai kādu norātu, to neizdara, viņš domā par sevi.

Atcerieties, ka pārmetumam jānāk laikus un skaidri, „kad iedvesmo Svētais Gars; ...pēc tam izrādot vēl lielāku mīlestību pret to, kam tu esi pārmetis, lai viņš tevi neuzskatītu par savu ienaidnieku” (M&D 121:43).

Atcerieties — ja mēs pretojamies labošanai, citi var pavisam pārstāt to sniegt, neskatoties uz viņu mīlestību pret mums. Ja mēs atkārtoti nespēsim pieņemt mīlošā Dieva pārmācības, tad Viņš arī pārstās tās dot. Viņš ir teicis: „Mans Gars ne vienmēr pūlēsies ar cilvēku” (Etera 2:15). Visbeidzot, lielai daļai pārmācību jānāk no mums pašiem — mums jāmacās izlabot pašiem sevi. Viens no veidiem, kā mūsu aizgājušais mīļotais kolēģis elders Džozefs B. Virtlins kļuva par tik šķīstu un pazemīgu mācekli, bija izdarītā analizēšana katrā uzdevumā un pienākumā. Vēloties izpatikt Dievam, viņš apņēmas noskaidrot to, ko viņš būtu varējis izdarīt labāk, un tad viņš uzcītīgi pielietoja katru apgūto mācību.

Katrs no mums spēj attaisnot Dieva augstās cerības, lai cik lielas vai mazas mūsu spējas un talanti būtu. Moronijs apstiprina: „Ja jūs noraidīsiet jebkādu bezdievību un mīlēsiet Dievu ar visu savu spēku, prātu un sirdi, tad Viņa labvēlība ir pietiekama jums, lai ar Viņa labvēlību jūs varētu būt pilnīgi Kristū” (Moronija 10:32). Tie ir uzcītīgi un uzticīgi mūsu pūliņi, kas atnes šo spēcinošo un veicinošo labvēlību; šie pūliņi noteikti iekļauj sevī pakļaušanos Dieva pārmācošajai rokai un sirsnīgu, bezierunu grēku nožēlošanu. Lūgšim Viņu, lai Viņš mums sniegtu Savu mīlestības iedvesmoto labošanu.

Lai Dievs atbalsta jūs savos centienos attaisnot Viņa augstās cerības un dāvā jums laimes un miera pilnību, kas dabiski no tā izriet. Es zinu, ka mēs varam kļūt vienoti ar Dievu un Kristu. Es pazemīgi un pārliecinoši sniedzu liecību par mūsu Debesu Tēvu un Viņa Mīļoto Dēlu, un par iepriecinošo potenciālu, kas mums ir, pateicoties Viņiem, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Dalins H. Ouks, „The Challenge to Become”, *Liahona*, 2001. g. janv., 40. lpp.
2. Kenda Krīzija Dīna, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17. lpp.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; skat. arī Kristians Smits un Melinda Lankvista Dentona, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118.–171. lpp.
4. Dean, *Almost Christian*, 37. lpp.
5. Hags B. Brauns, „The Currant Bush”, *Liahona*, 2002. g. marts., 22., 24. lpp.